

Bilaga B.

Översättning.

Nr. 29

Förslag till konvention angående tvångs- eller obligatoriskt arbete.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 10 juni 1930 till sitt fjortonde sammanträde, samt beslutit antaga vissa förslag angående tvångs- eller obligatoriskt arbete, en fråga, vilken innefattas i den första punkten på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit, att dessa förslag skola taga form av ett förslag till internationell konvention,

antager denna, den tjugufjärde dagen i juni år ettusenniohundra och trettio efterföljande förslag till konvention att ratificeras av internationella arbetsorganisationens medlemmar jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

§ 1.

Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att inom kortast möjliga tid undertrycka användandet av tvångs- eller obligatoriskt arbete i alla dess former.

I avvaktan på det fullständiga undertryckandet må tvångs- eller obligatoriskt arbete tillgripas allenast för offentliga ändamål och såsom en undantagsåtgärd samt under de betingelser och med iakttagande av de skydds-föreskrifter, som finnas angivna i efterföljande paragrafer.

Vid utgången av en tidrymd av fem år, räknat från denna konventions ikraftträdande, ävensom vid behandlingen av den i § 31 föreskrivna rapporten skall internationella arbetsbyråns styrelse undersöka möjligheten att utan ytterligare uppskov undertrycka tvångs- eller obligatoriskt arbete i alla dess former samt taga under övervägande, huruvida det finnes anledning att uppföra denna fråga på konferensens dagordning.

§ 2.

Vid tillämpningen av denna konvention skall med beteckningen »tvångs- eller obligatoriskt arbete» förstås varje arbete eller tjänst, som avfordras en person under hot om något slag av straff och till vars utförande ifrågasvarande person icke erbjudit sig av fri vilja.

Dock skall vid tillämpningen av denna konvention beteckningen »tvångs- eller obligatoriskt arbete» icke avse:

a) arbete eller tjänst, som avfordras någon i kraft av lagar om obligatorisk militärtjänst och avser arbete av rent militär karaktär;

b) arbete eller tjänst, som ingår i de normala medborgerliga skyldigheterna för medborgarna i ett fullt självstyrande land;

c) arbete eller tjänst, som avfordras en person på grund av en i judiciell väg meddelad dom, för såvitt arbetet eller tjänsten utföres under tillsyn och kontroll av offentlig myndighet och personen i fråga icke uthyres eller ställes till förfogande för enskilda personer, bolag eller juridiska personer av privat karaktär;

d) arbete eller tjänst, som avfordras någon i fall av »force majeure», det vill säga vid krigstillfällen, katastrofer eller tillbud därtill, såsom eldsvådor, översvämningar, hungersnöd, jordbävningar, häftiga epidemier eller smittosamma djursjukdomar, invasioner av vilda djur, skadliga insekter eller växtparasiter och i allmänhet händelser, som äventyra eller hota att äventyra befolkningens liv eller de normala existensvillkoren för densamma i dess helhet eller till en avsevärd del;

e) smärre arbeten i en samfällighet, det vill säga arbeten, som utföras i samfällighetens omedelbara intresse av dess medlemmar och på denna grund kunna betraktas såsom normala medborgerliga skyldigheter, åliggande medlemmarna av samfälligheten ifråga, för såvitt befolkningen själv eller direkta representanter för densamma äro berättigade att uttala sig rörande behovet av dessa arbeten.

§ 3.

Vid tillämpningen av denna konvention skola med beteckningen »vederbörande myndigheter» förstås antingen moderlandets myndigheter eller det ifrågavarande områdets överordnade centrala myndigheter.

§ 4.

Vederbörande myndigheter må icke ålägga eller medgiva åläggande av tvångs- eller obligatoriskt arbete till förmån för enskilda personer, bolag eller juridiska personer av privat karaktär.

Där tvångs- eller obligatoriskt arbete till förmån för enskilda personer, bolag eller juridiska personer av privat karaktär förekommer vid den tidpunkt, då en medlemsstats ratifikation av denna konvention inregistreras av nationernas förbunds generalsekreterare, skall medlemsstaten fullständigt undertrycka nämnda tvångs- eller obligatoriska arbete från den dag, då denna konvention för dess del träder i kraft.

§ 5.

Koncession beviljad åt enskilda personer, bolag eller juridiska personer av privat karaktär må icke ha till följd, att någon form av tvångs- eller obligatoriskt arbete ålägges för att frambringa eller insamla produkter, vilka ifrågavarande enskilda personer, bolag eller juridiska personer av privat karaktär nyttja eller varmed de driva handel.

Om gällande koncessioner innehålla bestämmelser, som ha till följd, att sådant tvångs- eller obligatoriskt arbete ålägges, skola dessa bestämmelser så snart som möjligt upphävas till efterkommande av föreskrifterna i § 1 av denna konvention.

§ 6.

De förvaltande tjänstemännen må, även då de hava att uppmuntra befolkningen inom sina tjänsteområden att ägna sig åt något slags arbete, icke utöva något kollektivt eller individuellt tvång gent emot befolkningen för att förmå den att arbeta åt enskilda personer, bolag eller juridiska personer av privat karaktär.

§ 7.

Hövdingar, som ej utöva administrativa befogenheter, må icke ålägga tvångs- eller obligatoriskt arbete.

Hövdingar, som utöva administrativa befogenheter, må, med vederbörande myndigheters uttryckliga medgivande, tillgripa tvångs- eller obligatoriskt arbete under de förutsättningar, som angivas i § 10 av denna konvention.

Hövdingar, som vederbörligen erkänts och icke erhålla tillfyllestgörande gottgörelse i annan form, må, efter i behörig ordning utfärdade föreskrifter, tillgodogöra sig personliga tjänster, förutsatt att lämpliga åtgärder vidtagits till förebyggande av missbruk.

§ 8.

Ansvar för varje beslut att tillgripa tvångs- eller obligatoriskt arbete skall åvila vederbörande områdes överordnade civila myndigheter.

Dock må dessa myndigheter överlåta åt överordnade lokala myndigheter att ålägga tvångs- eller obligatoriskt arbete i sådana fall, då arbetarna icke förflyttas från sitt vanliga hemvist. Förstnämnda myndigheter må jämväl överlåta åt överordnade lokala myndigheter att för de tidsperioder och under de villkor, som stadgas i de uti § 23 av denna konvention föreskrivna bestämmelser, ålägga tvångs- eller obligatoriskt arbete, för vars utförande arbetarna nödgas förflytta sig från sitt vanliga hemvist, för såvitt därmed avses att underlätta förflyttning av förvaltningspersonal under tjänstutövning eller transport av förvaltningens material.

§ 9.

Med förbehåll för de undantag, som angivas i § 10 av denna konvention, må myndighet, som har rätt att ålägga tvångs- eller obligatoriskt arbete, icke medgiva tillgripandet av sådant arbete, förrän den föreskratt sig om

a) att den tjänst, som skall förrättas, eller det arbete, som skall utföras, är av omedelbart och betydande intresse för den samfällighet, av vilken tjänsten eller arbetet utkräves;

b) att tjänsten eller arbetet påkallas av en förhandenvarande eller överhängande nödvändighet;

c) att det varit omöjligt att anskaffa frivillig arbetskraft för utförande av tjänsten eller arbetet, trots erbjudande av löner och arbetsvillkor, som äro åtminstone likvärdiga med dem, vilka inom området i fråga gälla för liknande arbeten eller tjänster; och

d) att arbetet eller tjänsten icke medför en alltför tung börda för den nu levande befolkningen med hänsyn till den tillgängliga arbetskraften och dennas lämplighet för arbetet i fråga.

§ 10.

Tvångs- eller obligatoriskt arbete, vilket utkräves såsom skatt, samt tvångs- eller obligatoriskt arbete, som för allmänna arbetens utförande åläggas av hövdingar, vilka utöva administrativa befogenheter, skola efter hand avskaffas.

Då i avvaktan härpå tvångs- eller obligatoriskt arbete utkräves såsom skatt eller åläggas av hövdingar, vilka utöva administrativa befogenheter, för utförande av allmänna arbeten, skola myndigheterna i förväg föreskratt sig om

a) att den tjänst, som skall förrättas, eller det arbete, som skall utföras, är av omedelbart och betydande intresse för den samfällighet, av vilken tjänsten eller arbetet utkräves;

b) att tjänsten eller arbetet påkallas av en förhandenvarande eller överhängande nödvändighet;

c) att arbetet eller tjänsten icke medför en alltför tung börda för den nu levande befolkningen med hänsyn till den tillgängliga arbetskraften och dennas lämplighet för arbetet ifråga;

d) att utförandet av arbetet eller tjänsten icke nödgar arbetarna att förflytta sig från sitt vanliga hemvist;

e) att arbetets eller tjänstens utförande ledes med beaktande av religionens, det samhälleliga livets och jordbrukets krav.

§ 11.

Endast vuxna och arbetsföra personer av mankön, vilkas ålder kan antagas vara minst 18 år och högst 45 år, må åläggas tvångs- eller obligatoriskt arbete. Med undantag för de slag av arbeten, som åsyftas i § 10 av denna konvention, skola följande begränsningar och villkor iakttas:

a) läkare, såvitt möjligt utsedd av förvaltningen, skall intyga att personen i fråga ej företer någon smittosam sjukdom samt är fysiskt lämpad för det arbete, som kräves, och de förhållanden, varunder detta skall utföras;

b) lärare och lärjungar i skolor, ävensom förvaltningspersonal i allmänhet fritagas;

c) inom varje samfällighet skall bibehållas det antal vuxna och arbetsföra män, som ovillkorligen kräves för familje- och det samhälleliga livet;

d) hänsyn skall tagas till äktenskaps- och familjeband.

För tillgodoseende av det i moment c) avsedda syftet skola de i § 23 av denna konvention föreskrivna bestämmelserna fastställas, huru stor del av den permanenta, arbetsföra, manliga befolkningen må tagas i anspråk för tvångs- eller obligatoriskt arbete; dock må denna del icke i något fall överstiga 25 % av befolkningen ifråga. Vid fastställandet av ifrågavarande del skola vederbörande myndigheter taga hänsyn till befolkningens tätthet, dess sociala och fysiska utveckling, årstiden samt de arbeten, som skola utföras i hemorten och för egen räkning; och skola myndigheterna därvid i allmänhet respektera de ekonomiska och sociala betingelserna för vederbörande samfällighets normala liv.

§ 12.

Den maximitidrymd, under vilken en individ kan hållas till tvångs- eller obligatoriskt arbete i någon form, må icke överstiga sextio dagar under en tidrymd av tolv månader, och skola i de sextio dagarna inräknas erforderliga resdagar till och från arbetsplatsen.

Varje arbetare, av vilken krävs tvångs- eller obligatoriskt arbete, skall förses med intyg, angivande tidrymderna för fullgjort dylikt arbete.

§ 13.

Den normala arbetstiden för envar, som är underkastad tvångs- eller obligatoriskt arbete, skall vara densamma som den, vilken allmänt tillämpas vid frivilligt arbete; och det arbete, som förekommer utöver den normala tiden, skall betalas efter samma lönesatser, som gälla för de fria arbetarnas övertidsarbete.

En vilodag i veckan skall beviljas alla, som äro underkastade någon form av tvångs- eller obligatoriskt arbete, och denna dag skall så vitt möjligt sammanfalla med den dag, som vunnit hävd genom tradition eller sedvänja i landet eller trakten.

§ 14.

Med undantag för det arbete, varom stadgas i § 10 av denna konvention, skall tvångs- eller obligatoriskt arbete i alla former ersättas kontant och efter lönesatser, som icke understiga dem, vilka gälla i den trakt, där arbetarna användas, eller i den trakt, där de värvats.

Vid arbete, som ålägges av hövdingar under utövandet av deras administrativa befogenheter, skall lönebetalning i enlighet med bestämmelserna i föregående stycke införas snarast möjligt.

Lönerna skola utbetalas till varje enskild arbetare och icke till hans stambövding eller annan myndighet.

De dagar, vilka erfordras för resor till och från arbetsplatserna, skola i fråga om avlöning räknas såsom arbetsdagar.

Utan hinder av vad som föreskrives i denna paragraf må arbetarna tillhandahållas vanliga livsmedelsransoner såsom en del av lönen, och skola dessa ransoner vara värda minst det penningbelopp, som de skola anses representera. Avdrag må icke göras å lönen för erläggande av utskylder eller för den särskilda kost, beklädnad eller bostad, varmed arbetaren förses för att kunna utöva sitt arbete under de speciella förhållanden, varunder han användes, och ej heller för tillhandahållande av redskap.

§ 15.

All lagstiftning rörande ersättning för olycksfall i arbete eller för av arbetet förorsakad sjukdom och all lagstiftning angående ersättning åt personer, som varit beroende av avlidna eller skadade arbetare, vilka gälla eller komma att gälla inom ifrågavarande område, skola jämväl äga tillämpning å personer underkastade tvångs- eller obligatoriskt arbete under samma villkor som beträffande fria arbetare.

I varje fall skall den myndighet, som använder en arbetare till tvångs- eller obligatoriskt arbete, vara förpliktad att trygga arbetarens uppehälle, därest olycksfall i arbetet eller sjukdom förorsakad av arbetet medför, att han helt eller delvis blir ur stånd att försörja sig. Likaledes skall myndigheten vara förpliktad att vid inträffad invaliditet eller dödsfall, som förorsakas av arbetet, vidtaga åtgärder till beredande av underhåll åt en var som för sitt uppehälle verkligen varit beroende av arbetaren ifråga.

§ 16.

Personer, som äro underkastade tvångs- eller obligatoriskt arbete, må icke, utom i fall av utomordentligt nödtvång, förflyttas till trakter, där närings- och klimatförhållandena till den grad skilja sig från dem, vid vilka arbetarna varit vana, att desamma skulle erbjuda fara för arbetarnas hälsa.

I intet fall må dylik förflyttning av arbetare medgivas, med mindre alla sådana hygieniska och inkvarteringsåtgärder, som fordras för deras anpassande efter de ändrade förhållandena och för bevarandet av deras hälsa, noggrant tillämpas.

För det fall, att en dylik förflyttning icke kan undvikas, skola på vederbörande läkares tillstyrkan vidtagas åtgärder, som äro ägnade att efter hand vänja arbetarna vid de nya kost- och klimatförhållandena.

I de fall, då arbetare, varom här är fråga, kallas att utföra ett regelbundet arbete, vid vilket de icke äro vana, skola åtgärder vidtagas, som trygga deras anpassande efter detta slags arbete, och skall därvid särskilt beaktas progressiv träning, arbetstid och beredande av raster under arbetet ävensom den förbättring eller ökning av livsmedelsransonen, som kan vara erforderlig.

§ 17.

Innan tillgripandet av tvångs- eller obligatoriskt arbete medgives för byggnads- eller underhållsarbeten, som nödgå arbetarna att uppehålla sig på arbetsplatsen under en längre tidrymd, skola vederbörande myndigheter försäkra sig om

1) att alla erforderliga åtgärder vidtagits för att vidmakthålla arbetarnas hälsa och tillförsäkra dem nödig läkarvård samt särskilt: a) att arbetarna underkastas läkarundersökning, innan de börja arbetet, ävensom förnyade läkarundersökningar med bestämda mellanrum under anställningstiden; b) att det sörjts för tillräcklig läkarpersonal ävensom för dispensärer, sjukrum, sjukhus och utrustning, tillfyllestgörande för alla behov; c) att det på ett

tillfredsställande sätt sörjts för god hygien på arbetsplatserna samt för arbetarnas förseende med vatten, föda, bränsle och köksredskap ävensom i fall av behov med tillfredsställande kläder och bostad;

2) att lämpliga åtgärder vidtagits till tryggnad av uppehållet för arbetarens familj, särskilt genom träffande av anstalter för översändande, med arbetarens samtycke eller på hans begäran, av en del av lönen på säkert sätt till hans familj;

3) att arbetarnas resor till och från arbetsplatsen ombesörjas av förvaltningen på dess ansvar och bekostnad samt att förvaltningen underlättar resorna genom att i vidast möjliga mån använda alla tillgängliga transportmedel;

4) att i händelse av sjukdom eller olycksfall, som medför arbetsoförmåga av viss varaktighet, arbetarna hemförskaffas på förvaltningens bekostnad;

5) att varje arbetare, som vid utgången av tiden för tvångs- eller det obligatoriska arbetet önskar stanna på platsen som fri arbetare, skall hava möjlighet att göra detta med bevarande under en tid av två år av rätten till kostnadsfri hemförskaffning.

§ 18.

Tvångs- eller obligatoriskt arbete för transport av personer eller varor, såsom bärning och rodd, skall undertryckas inom kortast möjliga tid. I avvaktna härpå skola vederbörande myndigheter utfärda bestämmelser, vilka särskilt fastställa: a) förpliktelse att icke använda sådant arbete annat än för underlättande av förflyttning av förvaltningspersonal under tjänsteutövning eller av förvaltningens material; endast i fall av den mest trängande nödvändighet må dylikt arbete användas för transport av andra personer än tjänstemän; b) förpliktelse att till dylika transporter icke använda andra arbetare än sådana, som genom föregående läkarundersökning, där sådan är möjlig, konstaterats vara fysiskt lämpade för arbetet; i de fall, då dylik undersökning icke är möjlig, skall den, som använder arbetskraften, på eget ansvar försäkra sig om att de använda arbetarna äro i besittning av erforderliga fysiska egenskaper och icke lida av smittosam sjukdom; c) bördornas maximivikt; d) det längsta avstånd, som arbetarna må beordras tillryggalägga från sitt hemvist; e) det högsta antal dagar i månaden eller under annan tidrymd, under vilka arbetarna må anlitas, häri inräknat dagarna för återresan; f) de personer, som äga behörighet att påkalla detta slag av tvångs- eller obligatoriskt arbete, ävensom den utsträckning, i vilken de ha rätt därtill.

Vid fastställande av de maxima, varom fråga är i mom. c), d) och e) av denna paragraf, skola vederbörande myndigheter taga hänsyn till alla de faktorer, som böra komma i betraktande, såsom den fysiska lämpligheten hos den befolkning, från vilken arbetarna rekryteras, beskaffenheten av den väg, som skall tillryggaläggas, och de klimatiska förhållandena.

Vederbörande myndigheter skola vidare tillse, att den normala dagsresan icke överstiger ett avstånd, som svarar mot en genomsnittlig åtta timmars arbetsdag, och bör därvid hänsyn tagas icke blott till den börda, som skall transporteras, och den sträcka, som skall tillryggaläggas, utan även till vägens beskaffenhet, årstiden och övriga omständigheter av betydelse i förvarande avseende; om det är nödvändigt att ålägga bärarna extra gångtid, böra de ersättas därför efter lönesatser, som äro högre än de vanliga.

§ 19.

Vederbörande myndigheter må medgiva tillgripandet av obligatoriska odlingsarbeten allenast till förebyggande av hungersnöd eller brist på livs-

medel, och skall sådant medgivande alltid förbindas med det förbehåll, att de sålunda erhållna livsmedlen och produkterna skola stanna i de individers eller den samfällighets ägo, som frambringat dem.

Denna paragraf må icke ha till verkan, att, i fall då produktionen enligt lag eller sedvänja är grundad på gemensamhetssystem och produkterna eller av deras försäljning uppkommande vinst stannar i samfällighetens ägo, förpliktelsen för samfällighetens medlemmar att utföra sålunda ålagt arbete upphäves.

§ 20.

Lagstiftning om »kollektiv bestraffning», enligt vilken en hel samfällighet kan straffas för förseelse, som begåtts av några av dess medlemmar, må icke stadga tvångs- eller obligatoriskt arbete för samfälligheten såsom en av bestraffningsmetoderna.

§ 21.

Tvångs- eller obligatoriskt arbete må icke användas för arbete under jord i gruvor.

§ 22.

De årliga redogörelser, som medlemmar, vilka ratificera denna konvention, enligt bestämmelserna i art. 408 av Versaillesraktaten och motsvarande artiklar av de övriga fredsfördragen förbinda sig att avgiva till internationella arbetsbyrån rörande de åtgärder, som de vidtagit för genomförande av bestämmelserna i denna konvention, skola beträffande varje ifrågakommande område innehålla så fullständiga upplysningar som möjligt rörande den utsträckning, i vilken tvångs- eller obligatoriskt arbete tillgripits inom området, ävensom rörande följande punkter: det ändamål, för vilket arbetet utförts; sjukdoms- och dödsfallsfrekvens; arbetstid; avlöningsmetoder och lönesatser samt andra uppgifter av betydelse för bedömande av konventionens tillämpning.

§ 23.

För förverkligandet av bestämmelserna i denna konvention skola vederbörande myndigheter utfärda fullständiga och noggranna bestämmelser rörande användandet av tvångs- eller obligatoriskt arbete.

Särskilt skola dessa bestämmelser innehålla regler, vilka möjliggöra för en var, som underkastats tvångs- eller obligatoriskt arbete, att till myndigheterna framföra alla klagomål rörande arbetsförhållandena, och vilka bereda trygghet för att dessa klagomål prövas och vederbörligen beaktas.

§ 24.

Lämpliga åtgärder skola i varje fall vidtagas till tryggande av att bestämmelserna rörande användande av tvångs- eller obligatoriskt arbete noggrant tillämpas; och må detta ske vare sig genom att utsträcka den befogenhet, vilken tillkommer redan inrättade inspektionsorgan för övervakande av frivilligt arbete till att avse jämväl inspektion av tvångs- eller obligatoriskt arbete eller på annat ändamålsenligt sätt. Åtgärder böra även vidtagas för att berörda bestämmelser skola komma till de personers kännedom, som äro underkastade tvångs- eller obligatoriskt arbete.

§ 25.

Olagligt utkrävande av tvångs- eller obligatoriskt arbete skall vara hemfallet under straffpåföljd; och varje medlem, som ratificerar denna konvention, skall vara pliktig försäkra sig om, att de i lag föreskrivna straffbestämmelserna äro verkligt effektiva och strängt tillämpas.

§ 26.

Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att tillämpa densamma å områden underkastade dess suveränitet, jurisdiktion, protektion, suzeränitet, uppsikt eller myndighet, för såvitt den är berättigad att åtaga sig förpliktelser rörande frågor om inre rättskipning. Vill medlem begagna sig av bestämmelserna i art. 421 av Versaillestraktaten och motsvarande artiklar i de övriga fredsfördragen, skall den till ratifikationen foga en förklaring, vari angivas

1) de områden, inom vilka medlemmen har för avsikt att tillämpa denna konventions bestämmelser i deras helhet;

2) de områden, inom vilka den har för avsikt att tillämpa bestämmelserna i denna konvention med vissa modifikationer, jämte uppgift om, vari dessa modifikationer bestå;

3) de områden, beträffande vilka den förbehåller sig att fatta beslut.

Ovannämnda förklaring skall anses vara en integrerande del av ratifikationen och hava samma rättsverkan som denna. Det skall tillkomma varje medlem, som avgivit dylik förklaring, att genom en ny förklaring helt eller delvis avstå från de förbehåll, som enligt mom. 2) eller 3) av denna paragraf innehållas i den tidigare förklaringen.

§ 27.

De officiella ratifikationerna av denna konvention skola, i enlighet med bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen, delgivas nationernas förbunds generalsekreterare och av honom inregistreras.

§ 28.

Denna konvention är bindande allenast för de medlemmar av internationella arbetsorganisationen, vilkas ratifikationer inregistrerats hos sekretariatet.

Den träder i kraft tolv månader efter det två medlemmars ratifikationer blivit inregistrerade av generalsekreteraren.

Därefter träder denna konvention i kraft för varje medlem tolv månader från den dag, då dess ratifikation inregistrerats.

§ 29.

Så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrerats hos sekretariatet, skall nationernas förbunds generalsekreterare därom notificera alla medlemmarna av internationella arbetsorganisationen. Han skall likaledes notificera dem inregistreringen av ratifikationer, som senare delgivits honom av andra medlemmar av organisationen.

§ 30.

Varje medlem, som ratificerat denna konvention, kan, sedan tio år förflutit från den tidpunkt, då konventionen först trädde i kraft, uppsäga densamma genom skrivelse, som delgives nationernas förbunds generalsekreterare för inregistrering. Uppsägningen träder icke i kraft förrän ett år efter det den inregistrerats hos sekretariatet.

Varje medlem, som ratificerat denna konvention och icke inom ett år efter utgången av den i föregående stycke nämnda tioårsperioden gör bruk av den i denna paragraf stadgade uppsägningsrätten, skall vara bunden för en ny period av fem år och kan därefter, med iakttagande av de i denna paragraf föreskrivna villkoren, uppsäga konventionen vid utgången av varje femårsperiod.

§ 31.

Vid utgången av varje tidrymd av fem år, räknat från denna konventions ikraftträdande, skall internationella arbetsbyråns styrelse förelägga general-konferensen en redogörelse för tillämpningen av denna konvention och taga under övervägande, huruvida det finnes anledning att uppföra frågan om dess revision helt eller delvis på konferensens dagordning.

§ 32.

I fall konferensen skulle antaga en ny konvention, innebärande revision helt eller delvis av förevarande konvention, skall en medlems ratifikation av den nya konventionen, för såvitt denna trätt i kraft, medföra uppsägning av förevarande konvention oberoende av vad i § 30 här ovan stadgas om tidsfrist.

Från den dag, då den nya konventionen träder i kraft, skall förevarande konvention icke längre kunna ratificeras av medlemmarna.

Förevarande konvention skall likväl förbliva gällande till form och innehåll för de medlemmar, som ratificerat densamma och icke ratificera den nya konventionen.

§ 33.

De franska och engelska texterna till denna konvention skola båda äga vitsord.

Rekommendation angående indirekt arbetstvång.

Nr. 35

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 10 juni 1930 till sitt fjortonde sammanträde, samt beslutit antaga vissa förslag angående indirekt tvång till arbete, en fråga, vilken innefattas i den första punkten på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit, att dessa förslag skola taga form av en rekommendation,

antager denna, den tjuguförde dagen i juni år ettusenniohundra och trettio efterföljande rekommendation att underställas internationella arbetsorganisationens medlemmar för att av dem tagas i övervägande med hänsyn till dess förverkligande genom nationell lagstiftning eller på annat sätt jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen:

Konferensen,

som antagit ett förslag till konvention angående tvångs- eller obligatoriskt arbete

och som önskar komplettera konventionsförslaget genom en framställning av de grundsatser, vilka synas konferensen bäst ägnade att tjäna till ledning för medlemmarnas politik i deras strävan att undvika varje indirekt tvång till arbete, som skulle kunna medföra en alltför tung börda för befolkningen i de områden, där konventionsförslaget äger tillämpning,

hemställer till varje medlem att beakta följande grundsatser:

I.

Tillgången på arbetskraft och befolkningens lämplighet för arbetet samt de menliga verkningar en alltför plötslig förändring i befolkningens levnads-

och arbetssätt kunde utöva på dess sociala tillstånd äro faktorer, vartill varje förvaltning bör taga hänsyn vid beslut i frågor, som röra den ekonomiska utvecklingen av föga framskridna områden, och särskilt vid beslut rörande:

- a) ökning till antal och omfattning av industri-, gruv- och jordbruksföretag inom områdena ifråga;
- b) eventuell bosättning inom områdena av icke infödda element;
- c) beviljande av koncessioner, vare sig med eller utan karaktären av monopol, beträffande skog eller andra föremål.

II.

Man bör undvika att tillgripa indirekta medel, vilka ha till verkan att på ett konstlat sätt öka det ekonomiska tryck, vilket redan pressar vissa element av en befolkning till lönat arbete, och särskilt sådana medel, som bestå i

- a) att pålägga befolkningen så tunga skattebördor, att de skulle kunna förmå densamma att taga anställning som lönarbetare hos enskilda företag;
- b) att pålägga sådana restriktioner å ägande, besittningstagande eller nyttjande av jord, att därigenom skulle uppstå verkliga svårigheter för arbetaren att täcka sina behov genom självständig odling;
- c) att på ett sätt, som innebär missbruk, vidga det allmänt godtagna begreppet »lösdrivare»;
- d) att utfärda sådana bestämmelser rörande »förflyttningstillstånd», som skulle medföra, att arbetare i andras tjänst ställdes i ett förmånsläge i förhållande till övriga arbetare.

III.

Det är olämpligt att pålägga sådana restriktioner å den fria omflyttningen av arbetskraft från en sysselsättning till en annan eller från en trakt till en annan, som skulle kunna ha till indirekt verkan att nödga arbetarna att söka anställning i vissa industrier eller i vissa trakter; undantagsvis må dock så förfaras i fall, då dylika restriktioner anses nödvändiga i vederbörande befolknings eller arbetares eget intresse.

Rekommendation angående reglering av tvångs- eller obligatoriskt arbete.

Nr. 36

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 10 juni 1930 till sitt fjortonde sammanträde,

samt beslutit antaga vissa förslag angående reglering av tvångs- eller obligatoriskt arbete, en fråga, vilken innefattas i den första punkten på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit, att dessa förslag skola taga form av en rekommendation,

antager denna, den tjugufjärde dagen i juni år ettusenniohundra och trettio efterföljande rekommendation att underställas internationella arbetsorganisationens medlemmar för att av dem tagas i övervägande med hänsyn till dess förverkligande genom nationell lagstiftning eller på annat sätt jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

Konferensen,
som antagit ett förslag till konvention angående tvångs- eller obligatoriskt arbete

och som önskar giva uttryck åt vissa grundsatser och regler rörande tvångs- eller obligatoriskt arbete, vilka synts konferensen ägnade att göra tillämpningen av konventionsförslaget mer effektiv,

hemställer till varje medlem att beakta följande grundsatser och regler:

I.

Alla föreskrifter, som utfärdats med tillämpning av konventionsförslaget angående tvångs- eller obligatoriskt arbete likaväl som alla andra legislativa eller reglementariska föreskrifter rörande användande av tvångs- eller obligatoriskt arbete, vilka gälla vid tiden för ratifikationen av konventionsförslaget eller sedermera utfärdas, därunder inbegripna alla lagar och förordningar rörande ersättning eller skadestånd i händelse av sjukdom eller olycksfall, som drabbat arbetaren, eller i händelse av dödsfall, böra genom vederbörande myndigheters försorg tryckas på ett eller flera inhemska språk, så att innehållet av dem blir bekant för vederbörande arbetare och den befolkning, bland vilken arbetarna rekryteras. Att de tryckta texterna bör givas en vidsträckt spridning, och i fall av behov böra anordningar vidtagas för deras muntliga delgivande åt respektive arbetare och befolkning; man bör även kunna förskaffa sig exemplar av dessa texter till självkostnadspris.

II.

Tillgripandet av tvångs- eller obligatoriskt arbete bör regleras på sådant sätt, att icke vederbörande samfälligheters livsmedelsproduktion äventyras.

III.

Då tvångs- eller obligatoriskt arbete tillgripes, böra alla till buds stående åtgärder vidtagas till trygghet av att arbetets utförande icke i något fall verkar därhän, att kvinnor eller barn komma att olagligt användas till tvångs- eller obligatoriskt arbete.

IV.

Alla till buds stående åtgärder böra vidtagas till minskande av nödvändigheten att tillgripa tvångs- eller obligatoriskt arbete för transport av personer eller varor. Tillgripandet därav bör förbjudas i alla de fall, då det är möjligt att använda transportmedel, drivna med djur eller maskinkraft.

V.

Alla till buds stående åtgärder böra vidtagas till undvikande att arbetare, som underkastas tvångs- eller obligatoriskt arbete, utsättas för frestelsen att missbruka alkoholhaltiga drycker.